

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput II. Angelos non esse ex spiritu & corpore simul conflatos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83642](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83642)

gitur hominibus mirabilia nullo Angelorum interventu operantibus. Maleficia autem ignotam habere possent causam, ut animam humanam separatam à corpore: aut quod in præstigiis mirum est, fieri potest auctore Deo: quod malum, perversa hominum voluntate, & corruptione, ut inquirunt, natura. Verum tamen est, Deum perraro in his, qui sanctitate non pollent, operari mi-

rabilia, quæ stante hac providentia invictum sunt Christianæ fidei argumentum, neque suapte natura ordinari possunt in malum: sed hæc summi Dei veracitatem justitiamque demonstrant; non existentiam spirituum, quam religione quidem didicimus, & probabili animadversione, sed non solius humanæ rationis perspicuo lumine, atque evidētia.

CAPUT II.

Angelos non esse ex spiritu & corpore simul conflatos.

SUMMARIUM.

1. Status questionis.

2. 3. 4 & 5. Probatur, Angelos nulla extensione corporea suapte natura præditos esse.

à num. 6. usque ad 13. Respondetur ad argumenta contraria.

14. Habetur Prosthesis.

1. An Angeli ex Spiritu & corpore simul conflentur.

PLATONICI, quorum philosophiam plerique veterum Patrum sectati sunt, Angelos æthereis & elementaribus corporibus, longe, quam nostra sint, subtilioribus præditos esse tradiderunt, ut ex Apulejo demonstrat S. P. Augustinus lib. viii. de Civ. Dei cap. 16. Pro qua sententia laudari solent Origenes, Tertullianus, Clemens Alexandrinus, Methodius Martyr, Cassianus, Gennadius; necnon idem Augustinus, qui tamen, ut ostendam, ob Antiquiorum auctoritatem dubium sese demonstrat nihil definiens. Et Vellossillus quidem Lucensis Episcopus Advert. in vii. Tom. Hieronymi Q. 2. censet veteres illos Patres Angelos asseruisse corporeos, quoniam comparate ad Deum, qui neque loco circumscribitur, neque terminis clauditur, creaturæ omnes, quantumlibet spirituales, corporeæ dicuntur; cum certis applicentur corporibus, quibus aut vitam tribuunt, ut anima; aut præfunt, ut Angeli. Sed hæc explicatio profecto ad omnes veteres nequit extendi; propterea quod plurimū nedum corpora Angelorum commemorant, sed etiam definiunt esse aut elementaria, aut aerea, aut iis similia, in quibus resurgent animæ beatorum. Cæterum quidquid Antiqui nomine rerum corporalium significare maluerint: jam communiter corpus illud esse fatemur, quod partibus, atque triplici extensione constat, vel saltem istiusmodi exigit extensionem. Juxta hanc Corporis perceptionem quæstio est resolvenda.

2. **PROPOSITIO.** Angeli nulla extensione corporea suapte natura præditi sunt.

Probatur ex S. Scriptura. Id insinuant primo loco Scripturæ, quæ Angelos appellant Spiritus, ac Virtu-

tes, ut Psalm. 103. *Qui facit Angelos suos Spiritus*; & 102. *Benedicite Domino omnes virtutes ejus*. Ad Hebræos 1. 14. *Omnes sunt administratorii spiritus*. In quibus advertendum est nomen *Spiritus* in sacris literis significare incorpoream substantiam, præsertim ubi absolute de rebus subsistentibus enunciat, ut Joannis iv. 24. *Spiritus est Deus*: quamquam illius nominis plures significationes occurrant, ut diximus lib. vii. cap. 14. Ergo cum de Angelis bonis aperte loquatur Apostolus in Epist. ad Hebræos, quemadmodum de malis Math. xii. 43. *Cum immundus spiritus exierit ab homine*, & 45. *Vadit, & assumit septem alios spiritus secum nequiores se*; oportet in his locis per *Spiritum* intelligamus incorpoream substantiam. Nam quæ corporalis est, licet spiritum habeat sive inhabitantem, ut est in hominibus dæmon, aut bonus Angelus, sive informantem, qualis est anima; non *Spiritus* appellatur, sed habens spiritum. Quippe dicitur quidem *Spiritus hominis*, non autem *Spiritus homo*. Atque valent hæc de *Virtutum ac potestatum* appellatione, quæ bonis Angelis tribuitur citato Psalmo 102. 21. *Benedicite Domino omnes virtutes ejus, ministri ejus, &c.* malis autem in Epist. ad Ephes. vi. 12. *Non est nobis colluctatio adversus carnem & sanguinem: sed adversus principes, & potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitia in celestibus*. Quod enim corporeum est, non *virtus* ac *potestas* absolute dicendum erit, sed *virtute*, aut *potestate* donatum: nec proprietas sermonis hanc patitur phrasim, *potestas aut virtus homo*, sed, *hominis*. Quæ

Quæ modo dicta sunt, ita syllogistice proponuntur: Substantia corpore ac spiritu compacta non *Spiritus*, non *virtus*, non *potestas* vocatur, sed habens *spiritum*, *potestatem*, *virtutemque*: Angeli appellantur simpliciter *Spiritus*, *Virtutes*, ac *Potestates*; Ergo Angeli non sunt corpore ac spiritu coagmentati.

3. Probat ex Concilio Lateranensi. Accedunt verba Concilii Lateranensis IV. cap. 1. *Creator omnium, qui sua omnipotente virtute simul ab initio temporis utramque de nihilo, condidit creaturam, spiritualem, & corporalem, angelicam videlicet, & mundanam, ac deinde humanam, quasi communem, ex spiritu & corpore constitutam.* Quo in loco aperte à spirituali creatura se jungitur corporea & mundana, & inter utramque collocatur homo, qui naturæ particeps est utriusque: ideoque si nomine creaturæ mundanæ intelliguntur res corporeæ carentes quocunque spiritu; necesse est, ut per creaturas spirituales designentur substantiæ nobiliores expertes cujusque corporis.

4. Probat ex Patribus tum Græcis tum Latinis. Produci præterea possunt Patrum cum Græcorum, tum Latinorum testimonia, quorum proferam perpaucā. Itaque Gregorius Nyssenus Orat. 4. in Dominicam, *Omnis, inquit, rationalis natura dividitur in incorpoream & corpoream. Incorporea est Angelica, altera vos sumus homines.* Oratione pariter xxxiv. & lib. contra Eunomium xii. Angelorum substantiam appellat *νοητικὴν, & ἀσώματην, rationalem incorporeamque.* Ita dæmonem vocat hæresi 26. Epiphanius. Et Joannes Chrysostomus lib. 1. ad Stagirium, *Fecit Angelos, Archangelos, & reliquas incorporeorum substantias.* Etiam Origenem in hanc tandem venisse sententiam probat ex lib. vi. contra Celsum Du-Hamel tom. 2. p. 497. Mitto Titum Bostrensem, Didymum, Eusebium, Theodoretum, Maximum, alios. Ut ad Latinos converter, Magnus Gregorius lib. iv. Moralium cap. 9. ait: *Angelus namque solummodo spiritus, homo vero spiritus est & caro.* Et Leo Papa Epist. ad Thauribium cap. 6. scribit *veram fidem omnium creaturarum sive spiritualium, sive corporearum bonam confiteri substantiam.* Citari solet Hieronymus, qui in Epist. ad Avitum damnat Origenem asserentem dæmones in poenam peccati aereis corporibus fuisse vestitos; sed verba Hieronymi non videntur invictissima cum ipse Angelis corpora videatur tribuere Comment. in Job cap. 25, & ex quo dæmones circumscripti non sint in poenam peccati corporibus ex crassiori.

R. P. Berti Theol. Tom. II.

aere conflatis, minime consequatur non habere corpora puriora, atque ætherea. Ab his ergo, & consimilibus testimoniis consulto abstinemus.

Confero me tandem ad Theologicas rationes, quarum prima est, Deum quantum ad generarum mundum condidisse perfectum: cumque in eo prodiderit res corporales, & hominem compositum corpore, & spiritu, videtur etiam condidisse substantias omnino incorporeas ac spirituales. Deinde Angelus non potest habere corpus inanime, nam esset deterior anima, & gratiæ ac meriti, imo intellectus penitus incapax. Quod si habeat animam conjunctam corpori, erit saltem natura sua dissolubilis ac mortalis. Postremo qui affirmant Angelos esse corporeos, debent in eorum gratiam plura miracula adstruere. Nam quantumvis angelica corpora fingantur tenuissima ac minima, vix perceptibile est quomodo integra legio dæmoniorum, id est spiritus nequam 6000. esse possit in uno corpore obfessi, ut fuisse narrat Lucas cap. viii. 30. Arduum quoque est, Angelos corporibus suis celerrime aeris secare partes, quotiescunque in terras mittuntur, idque fieri absque ullo strepitu ac sonitu. Sed hæc probabilia sunt tantum; non enim Patres, qui arbitrati sunt Angelos proprio corpore circumscribi, rudes philosophi, ignarique fuerunt, quin hæc tam vulgaria ac manifesta adverterint.

ARGUMENTA IN CONTRARIUM REFUTANTUR.

Opp. 1. Angeli non semel mulieres compresserunt filiosque ex his procreaverunt. Liquet id primum ex Scripturis; nam Genes. vi. 2. juxta Græcorum Translationem legimus; *Videntes Angeli Dei filias hominum quod essent pulchræ, &c.* Deinde probatur ex profanis historicis; qui tradunt Merlinum Britannum vatem fuisse filium Dæmonis natum è virginis stupro. Platonem quoque ex phantasmate progenitum scripsere nonnulli. Item tradunt Hunnos originem ducere à Gothorum feminis in Asiatica solitudine à Faunis Satyrisque illato stupro gravidatis. Etiam Antichristum à dæmone generandum plures sentiunt. Jaciunt insuper spiritus malefici nonnunquam semina, quibus animalia oboriuntur: quæ omnia efficere non possent, si essent penitus incorporei. Demum homines ab Angelis procreati cæteros corporum structura, ingenioque

X 2

genioque antecellunt, unde ex concubitu Angelorum cum filiabus hominum generatos fuisse Gigantes Scriptura testatur. Hi ergo non videntur humano semine concreti.

7.
Solutio.

Resp. Neque in Hebraico textu, neque in vulgata lectione Genes. vi. 2. legi *Angelos Dei*, sed **בְּנֵי אֱלֹהִים**

Filios Dei. Elobim autem appellantur etiam Principes, Patriarchæ, Judices, & ceteri homines, singulari præsertim charactere decorati. Vide Exodi vii. 1. hoc nomine **אֱלֹהִים** vocari Moysen, xii. 8. 9. Judices, Psalm. lxxxv. 1. 6. Magistratus ac Principes. Itaque filii Dei, qui acceperunt sibi in uxores filias hominum, sunt filii Patriarcharum, penes quos summa erat auctoritas, & qui doctrina atque exemplis cæteris præesse debebant: & filiae hominum sunt adolescentulæ ex familiis Cainitarum, aut quævis ex vulgo puellæ: quod tam impar conjugium, ex quo ortum habuit neglectus parentum, polygamia, & temeritas divortiorum, ad Principum disciplinam merito Scriptura proponit. Eximit vero omnem scrupulum Chaldaica lectio, quæ habet **בְּנֵי רִבְרִיָא**, *Filii Magnatum.* Ne-

que quicquam officit Græcus textus, in quo haud semel filii principum Angeli appellantur; ut Deuter. xxxii. 8. ubi legimus: *Constituit terminos populorum juxta numerum Angelorum.* Legerunt enim lxx. tribus omisissis literis pro **יִשְׂרָאֵל**, *Israel*, **אֱלֹהִים**, *Dei*: & alii deinde interpretes existimantes Filios Dei esse Angelos, hoc nomen substituerunt: quod proinde accipiendum est pro Filiis Israel, ut Græcus textus cum Latino, Hebræoque consentiat. Sed de loco Geneseos satis: nunc reliqua diluamus. Si vera sunt, quæ ex historiis profanis objiciuntur, quæ mihi quidem persuasum est esse commentitia; dicendum est dæmones assumptis terrenis corporibus, & exciso aliunde **τῶ σποσῶ** homines procreasse. Nam etiam illi, qui Angelos putant esse corporeos, fatentur angelicum corpus non esse ad generationem idoneum, neque angelos aut dæmones distinguere sexu: unde Matth. xxii. 30. habetur: *In resurrectione neque nubent, neque nubentur, sed erunt sicut angeli Dei.* Quod spectat ad Gigantes, respondetur cum S. P. Augustino lib. xv. de civit. Dei cap. 23. posse parentes communis stiracis gignere gigantes ipsos: nam paucis annis ante ex-

cidium Romanum peractum à Gothis Romæ nata fuit famina gigantea ex Patre & Matre exigui tenuisque corporis, quod mirum non est, cum parvam materiam per augmentationem concrefcere pluribus modis contingat. Verum quid in his valeant dæmones, dicam alibi.

Opp. 2. In vii. generali Synodo Act. 5. definitum est Angelos pingendos esse, quoniam corporei sunt: recitato enim Dialogo Joannis Thessalonicensis, ait Patriarcha Tarasius, *Ostendit Pater etiam Angelos oportere pingi, quoniam circumscripti sunt, & hominum specie multis apparuerunt.* Cui universa Synodus respondit, *Etiam Domine.*

Resp. Quidquid sit de Joannis Thessalon. sententia, Tarasium id solum ex ejus Epistola arripuisse, quod fas est Angelos pingere, quandoquidem circumscripti possunt, & in humana specie, non semel apparuerunt. Num vero Angeli circumscripti sint proprio, an assumpto aliquo corpore, ad scopum Concilii definire minime pertinebat. Imo Tarasius, alique Patres aperte demonstrant se Angelos incorporeos fateri & Joannis sententiam probare in ea tantum parte, quæ spectat ad pingendas Angelorum imagines. Affirmarunt enim citatis verbis Angelos circumscribi, & apparere in humana specie, non autem in propria: & in Professione fidei, *Veneramur*, inquit, *imagines Sanctorum, & incorporeorum Angelorum, qui tanquam homines figura humana justis apparuerunt.* Itaque distinguo & explico verba Concilii, *Oportet Angelos pingi quoniam circumscripti sunt corpore proprio ac naturali, nego: corpore extraneo, assumptoque, concedo.*

Si persistas: Joannes Thessalonicensis docuit proculdubio Angelos esse corporeos, atque propter hanc causam posse depingi: Concilium probavit hanc illationem: Ergo probavit quoque Angelos corporeos esse;

Resp. dist. ma. Joannes Thessalonicensis docuit Angelos esse corporeos, & humana specie multis apparuisse, ideoque pingendos esse, concedo: docuit duntaxat Angelos esse corporeos, nego. Ut Concilium probaret hanc illationem, *Angeli pingi possunt*, sufficit veram esse aut unam, aut alteram partem hypotheticæ propositionis, nempe quod aut Angeli circumscripti sint, aut in humana specie apparuerint. Hæc postrema vera est, & prior etiam, quatenus Angeli assumptis corporibus circumscribuntur. Optima est ergo ea consecutio,

Pin-

Pingendi sunt Angeli, quam Synodus approbavit. Sed Angelos constare proprio corpore, & in proprii corporis specie apparuisse, quod scribit in suo Dialogo Joannes; id quidem nec Synodus Septima probavit, nec ad propositam quaestionem de pingendis Sanctorum Angelorum iconibus pertinebat.

11. *Obiectio 3.* Opp. 2. Justinus in Dialogo cum Tryphone, Clemens Alexandrinus lib. viii. Strom. Tertullianus de cultu feminarum, Cyrillus Alexandrinus lib. in Joan. ix. Cassianus Collat. vii. cap. 13. & Hilarius cap. 5. in Mathæum Angelis aliquod corpus attribunt. His consentit Augustinus lib. ii. de Trinit. cap. 7. in Psal. 85. Epist. 115. ad Nebridium, lib. xxi. de Civ. Dei cap. 10. & in 1. quoque Retract. cap. 26. Non sunt ergo Angeli cujusque corporis prorsus expertes.

12. *Solutio.* Resp. Justinum, Clementem, & Cyrillum, etsi à pluribus benigna interpretatione explicantur vel de corporibus assumptis, vel de corpore accepto pro finita substantia, vere Platonem secutos illius de Angelorum corpore tenuisse sententiam; sed oppositam tradi ab aliis Patribus, & hanc definitioni Lateranensis Concilii magis conformari. Hilarius, & Cassianus videntur incorpoream naturam illam appellare, quæ summe incommutabilis est, & ubique existit ratione suæ immensitatis, & vicissim corpus substantiam, quæ non est suus actus, atque, ut loquuntur Theologi, aliquam habet *potentialitatem*: Quo sensu etiam rationalis anima corpus est, ut scribit Epist. xxviii. Augustinus; ubi tamen animam non esse corpoream, si corpus accipitur pro re extensa, diserte tradit. At Tertullianus nedum Angelos, sed etiam Deum credidit esse corpus, & habere quædam membra *generis sui*, ut diximus ii. libro. Quod si putas nomen corporis Tertullianum pro substantia accepisse; de Angelis tamen nemo hanc interpretationem admisit, quos ille *carne* habere aliquam scripsit in libro de Carne Christi cap. 6. Augustinus vero, ut scribit Norisius, cap. iv. Vindictarum §. 1. dubium se de Angelorum corpore fuisse significat. Etenim posteaquam in xxi. de Civ. Dei scripserat, *Sunt etiam quædam demonibus corpora, sicut doctis hominibus visum est*, paucis interjectis, ait: *Si autem quisquam nulla habere corpora demones asseverat, non est de hac re operosa inquisitione laborandum, aut contentiosa disputatione certandum.* Explanatque ibidem quomo-

do spiritus demones cruciari possint corporeo igne, etiam si nulla eis insint corpora, comparatione rationalis animæ, quæ cum sit spiritualis, membris corporalibus colligatur. Hæc Norisius fatis, ut arbitror, ad repellendum Anatum. Sed Augustini dubitationem comprobatur ulterius insigne testimonium Epistolæ xcv. 8. *Sive habeant Angeli corpora, sive quisquam possit ostendere, quemadmodum corpora non habentes gerere illa omnia potuerint, &c.* Quamquam vero in affirmantem sententiam pluribus in locis inclinat, ibique non solum opinionem aliorum, ut ait Magister Sententiarum in ii. dist. 8. sed propriam videatur exponere; nihilofecius Enar. in Psal. 103. ait Angelos esse *natura spiritus*, & in 1. Retract. cap. xi. Angelorum Sanctorum nomine omnem sanctam creaturam spiritalem intelligi in secreto & occulto ministerio constitutam. Negat ibidem Angelos habere animam, atque hoc nomen eis convenire, retractans quod alibi vocabulum istud Angelis attribuerit, quo secundum Divinam Scripturam humanamque rationem intelligitur spiritualis quædam forma materiam vivificans corporalem. Quamobrem videtur Augustinus priorem de Angelorum corpore sententiam tandem deposuisse; nam si carent anima, seu forma aliqua spiritali, oportet ut sint vel corpora in solidum, vel spiritus undequaque. At Augustinum credidisse Angelos esse corpora sine spiritu, nemo sanæ mentis poterit opinari. Erunt ergo Angeli juxta Augustinum spirituales omnino: ac primo S. Pater Platoniorum tenuerit opinionem, postea revocaverit in dubium, ac tandem eam quoque abiecit. Quod nisi probare velis: fateberis tamen summam Augustini cum ingenio prudentiam, qui de tam perplexa quaestione in alterutram partem disputaverit. Ex quibus liquet responsio ad argumentum, scilicet non unam esse Antiquorum hac in re mentem, multos autem ambigere, multos opinative duntaxat fuisse loquutos: quibus præferendi sunt, qui certam tenere sententiam, posteriorum consensu, & communi nunc probatam suffragio.

13. *Obiectio 4.* Opp. ultimo. Cruciantur demones igne corporeo, fugantur sensibili sonitu, fumigationibus, carminibus, ut constat de felle piscis, de cithara Davidis, & de carmine Magico *φύλαξαι καὶ θανάτου*, &c. de quo in Convivio Poetico Erasmus. Alliciuntur quoque mali spiritus cibis, nidore, suffimentis, &c.

X 3

Resp.

Solutio.

Resp. Torqueri utique dæmones corporeo igne, sed non per corporalem *qualitatem*, ac nativam vim ignis: id vero qua ratione fiat, differendum est infra. Fugantur autem rebus sensibilibus, uti felle piscis affato, & sono citharæ, sed vel Divina virtute, vel quoniam istiusmodi res immutant corporalem dispositionem, ratione cuius dæmones vexant homines. Carmen magicum Plinianum redolet superstitionem; de qua in disquisitione Magica huic libro inferenda. Aliiciuntur denique dæmones per varia genera lapidum, herbarum, lignorum, carminum, rituum, non ut *animalia cibus*, sed ut *spiritus signis*; in quantum hæc eis exhibentur in signum Divini honoris, quem cupide affectant, ut docet lib. xxi. de Civit. Dei cap. vi. Augustinus.

PROSTHESIS.

14.
Corollarium.

Quæstio de Corpore Angelorum ad hunc modum se habet: eaque sententia, quam defendimus, vera est; & ob allatam definitionem Concilii Lateranensis IV. eandem oppugnare videtur præceptis & inconsiderata temeritas. Attamen, etsi appareat illius Concilii Patres creaturam Angelicam appellare spirituales, & secernere à corporali; nostrum iudicium est, minime spectare ad fidem, imo neque irrefragabili ratione demonstrari, hanc spirituales creaturam cujusvis tenuissimi corporis expertem esse. Nam ad petiitum è Scriptura argumentum respondet Sanctus Pater Augustinus Epist. 95. *Facilius videri potest Angelos esse spiritus dictos, ut homines animas, sicut scriptum est, cum Jacob in Aegyptum tot Animas descendisse, neque enim corpora non habebant.* Id est figura, quam vocant Rhetores *partis Sinecdochen*. Nec proinde animarum nomen Angelis est tribuendum; ne quis putet eorum spiritum adesse & abesse, quomodo mortalibus accidit animabus. Lateranense Concilium definit creaturas omnes tam visibiles, quam invisibiles, tam corporeas, quam spiri-

tuales à Deo fuisse productas, adversus Albigenes, qui Deum non esse omnium creaturarum auctorem, & quasdam à principio malo conditas cum Manichæis delirabant. Sed num invisibilia & spiritualia corpore tenuissimo sint circumscripta, & corporalia ea dicantur, quæ crassiori materia concreta sunt, minime Concilii Patres definiisse tradunt docti complures, inter quos S. Thomas de Malo Q. de dæmonibus art. 1. Sixtus Senensis lib. v. Bibl. S. Annot. viii. & Estius in 11. Sentent. dist. viii. §. iv. Patrum non unam fuisse sententiam liquet ex dictis: unde Bernardus, cuius modestiam se amplecti testatur citato loco Sixtus Senensis, Sermone v. in Cantica inquit: *Videntur Patres de bujusmodi diversa sensisse, & nescire me fateor.* Sanctorum ergo traditio non præbet hac in parte momentum profus irrefragabile. Denique nulla ex præmissis ratiocinationibus plane nos cogit. Nam præcedenti capite dictum est Deum rebus singulis perfectionem, quam voluit, fuisse impertitum; ejusque voluntatis non esse à nobis causam quarendam. Quod *etsi dæmones aëria sunt animalia, morte non dissolventur, quia prævalet in eis elementum, quod ad faciendum, quam ad patiendum est aptius*, inquit S. Pater lib. 111. de Gen. ad lit. cap. x. id est prævalet ignis sidereus, non aqua, vel terra. Legio etiam, de qua Lucas cap. viii. non tantum dæmoniorum numerum, sed multitudinem quamdam indefinite significat; siquidem legitur: *At ille dixit, Legio; quia intraverant demonia multa in eum.* Quamquam id, quod scribunt Calmet in Diction. Bibl. alique Interpretes, omnem legionem 6000. comprehendere, falsum est; nam prima Legio militum sub Romulo trium millium peditum fuit, & trecentorum equitum, qui numerus sæpe variatus, major, aut minor esse consuevit, ut erudite Dempsterus in ix. Antiq. Roman. cap. iv. Ac de Angelorum *συνάρις* satis quidem diximus; nunc de immortalitate differamus.

CAPUT III.

Quo sensu Angeli mortales, & immortales dicantur.

SUMMARIUM.

1. Afferitur, Angelos multimodis posse appellari mortales.
2. Propugnatur, Angelos dicendos esse ex natura sua immortales, si immortalitas

summatim pro permanentia substantiæ excludentis intrinsecam potentiam incipientem ad non esse.

3. 4. & 5. Refelluntur objectiones.

OCCUR-